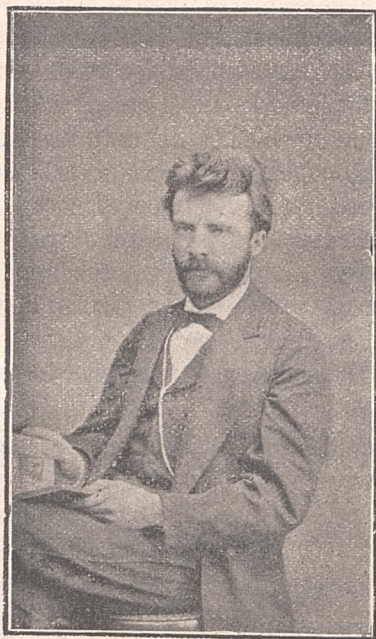

Нѣколко пѣши опълченци пристигнаха при ранения докторъ, туриха го на кръстосанитѣ си пушки послани съ шинелитѣ имъ и го понесоха назадъ. — Скоро дойде и дружинния фелдшеръ съ носилки. Когато майоръ Чилевъ и азъ се приближихме при ранения, фелдшера бѣше му прѣвързалъ вече раната.

Ако Вязанковъ и да страдаше отъ силни болки, но той възбудено говореше за башибозуцитѣ и атаката. Той се оплакваше само, че му било студено. Нѣколко опълченци изведнѣжъ си съблѣкоха шинелитѣ съ които увиха любимия си докторъ и санитаритѣ го понесоха за Медвенъ.

Д-ръ Вязанковъ.

— Какъ е раната? попита майоръ Чилевъ фелдшера.

— Лошо ваше високоблагородие, „навылетъ“, нѣма да го бжде, отговори нажалено фелдшера.

Когато влѣзнахме въ Каджър-Факлии, въ него се не видѣше нито единъ чловѣкъ. Само тукъ тамъ лаяха псета, чуваше се блѣянието на овце и мучението на добитѣкъ.

Опълченцитѣ, възмутени отъ башибозуцитѣ, които скрити задъ стоборитѣ на крайнитѣ кщя, ни срѣщнаха съ залпове,